

derom, saaledes sige vi, skal det staae, uden at Fremmede kunne blande sig deri. Den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts. Ste Valgrebs (S. M. Hansen) udhævede meget stærkt, og deri har han Ret, at der ikke her er Tale om, hvad der staaer i Forfatningen af 18de November, hvorledes den er bestaaffet, om det er mere eller mindre fri Bestemmelse, den indeholder, men at det er selve Forfatningens Tilværelse, hvorpaa det kommer an. Han pointerede det meget stærkt, og det er Alle vitteligt — jeg siger ikke noget Nyt, naar jeg bemærker det — at han netop ved denne stærke Pointering har antydet en Uoverensstemmelse mellem ham og Andre, som see Forfatningen af 18de November i et andet og gunstigere Lys end han. Men han har den meget rigtige Opfattelse, at det er et indre Spørgsmaal mellem os, mellem de forskjellige indre Partier, om den skal være lidt mere eller lidt mindre fri, og at i det Dieblik, Tredeemand kommer og blander sig ind i vor Tvist, vise vi ham bort og haabe, at han skal „faae Skam for Tak for sin Tilblid tilsidst“. Det er ikke oprigtigt — jeg tør ikke bruge det alt brugte Udtryk og sige, at det er en „falsk“ Fremstilling — at give os hiint Valg paa en saadan Maade. Nei, Spørgsmaalet skal stilles saaledes: Hvad sætter du høiest, Kronens Ret og Monarkiets Integritet eller det danske Riges Uafhængighed? Og naar dette Spørgsmaal kommer til os paa den Maade, saa staaer det unægtelig med en ganske eiendommelig fristende Karakter. Det er ikke første Gang, at den Art Spørgsmaal stilles. Man holder saameget af at gjøre dem, naar man troer at kunne smigre sig med, at, hvorledes Svaret end falder ud, vil der dog være een Part, der bliver misfornøjet dermed. Der var en Leilighed, hvor Farisæerne og de Skriftkloge kom med et lignende fristende Spørgsmaal og spurgte: „Hvis Vilde og Dmskrift er dette?“ Jeg antager, at den ærede Rigsdagsmand vil erindre, at Svaret løb saaledes, at vi gjerne nu kunne give en Dmskrivning deraf og sige: Vi ville, at Kronen skal have, hvad Kronens er, men vi forlange tillige, at det danske Rige og den danske Nationalitet skulle have, hvad deres er; vi stille ikke de to Ting fra hinanden, vi holde dem fuldstænd-

digt jevnfides. Det er en stor Feil, naar man her hjemme oftere har talt, som om det var saa temmelig ligegyldigt, hvad der bliver af det danske Monarki, naar vi kun kunne frelse vort Eget, men ligesaa stor en Feil er det at sige, at det er ligegyldigt, hvad der bliver af det danske Rige og den danske Nationalitet, naar kun Kronen, den Krone, som man opstiller med en vis guddommelig Glæde, opretholdes. Det er en feig Fremstilling, det er ikke ærligt og rebeligt at fremsætte Spørgsmaalet saaledes som berørt, naar der skal gives et bestemt og klart Svar derpaa. Hans Majestæt Kong Christian den Niende er i sin Tid bleven sat paa sin Plads som dansk Thronfølger, under Forudsætning af, at det derved vilde lykkes at holde samlet hele det danske Monarki, og hvis ikke denne Opgave fyldbestigjøres, er der derved skeet et Brud paa, hvad der dengang var Ønsket, Haabet og Forudsætningen. Men Hans Majestæt er ikke blot sat til at værne om det danske Monarki som en bestaaende Integritet, som et politisk Begreb i Europa, han er tillige — og efter de Udtalelser, vi hidtil have faaet fra ham, er der Ingen, der føler det bedre end han selv — han er tillige sat til inden Monarkiets Grændser at værne om det, som er de enkelte Deles Rettigheder, og ligesaa vist som vort Haab vilde være stuffet, og bittert stuffet, dersom Begivenhedernes Gang skulde føre til, at det danske Monarkiets Integritet ikke blev opretholdt, ligesaa vist og sikkert vilde det være en bitter Skuffelse, dersom denne Monarkiets Integritet skulde kjøbes med nogen Opgivelse af det, der igjennem tusind Aar har staaet som Danmarks første Livsopgave, og for hvilket Danmark i Rækker af Aar har udøst sit allerbedste og dyrebareste Blod. Det gælder ikke blot om at holde Monarkiet samlet, men tillige om inden Monarkiets Omraade at hævede de enkelte Deles Rettigheder, og da først og fremmest Uafhængighed og Selvstændighed for de Landsdele, for hvilke Kongen ikke er nogen fremmed Stats høiher underkastet. Det er ganske vist og sandt, at ingen Stat i Europa som intet Menneſte i et civiliseret Samfund kan sige: Jeg stiller mine Ting ganske, som jeg selv vil; men det er heller ikke den Art Subblanding, vi beklage os